

май загоряло отъ нестерпимъ жадность, дѣгнало си на трѣвѣ-тѣ да оплаква злощастно-то си състояніе. “Какъ пожелахъ,” думало си съ жалень гласъ, “да ся отдѣлѣхъ отъ онази благополучнѣ долини, дѣто бѣхъ уздравено отъ грыжи-тѣ на добрия пастырь? Съ каквѣ сладкѣ трѣвѣ мя храняше, и съ каквѣ изряднѣ водѣ отъ животворны изворы мя пояше! Какъ мя туряше да си почивамъ на хладнѣ сѣнкѣ, като бѣше готовъ самъ си да мя защитява отъ всяко зло! Любезный брате и друже, О! Миръ, Миръ, съ тебе си почивахмы на мекѣ-тѣ трѣвѣ. Какъ ставахмы заедно сутринѣ, и тичахмы да посрѣщнемъ добрый-тѣ нашъ Господарь!

“Ахъ! брате мой, защо тя оставихъ? и що ми дадохъ тѣзи горы вмѣсто чисто-то и мирно-то веселіе което изгубихъ? — Увы! всички-тѣ имъ наслажденія, които ми приносятъ тука, не причиняватъ ми друго освѣнь горчивы и повседневны злощастія! И дѣ е онази свобода, която чакахъ? Тука съмъ подчинено на страхове, грыжи и желанія, които ся не изпълняватъ никога; но когато ся покорявахъ на пастырь-тѣ си, който мя възлюби толкози, щото да пролѣе и кръвь-тѣ си за мене, тогава имахъ съвършениъ свобода: защото мя учаше да не желямъ друго, освѣнь полезны-тѣ за мене, и ми даваше колкото бѣхъ за добро-то ми.”

Като плачало тѣй Неискуство тутакси зачуло ехтенія, и като ся обърнало гледа нараненъ овцѣ която приближавала до него съ голѣмѣ мѣжкѣ. Едва стигнала до тамъ, дѣто было Неискуство, и виждала ся на издѣхваніе.